

JOHN MARTIN

SCOTT SEEGERT

GALAKTICKÁ ŠKOLA

NAJVTIPNEJŠIA KNIHA VO VESMÍRE

NÚDZOVÉ PRISTÁTIE

FRAGMENT

Galaktická škola 2

Núdzové pristátie

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

John Martin, Scott Seegert
Galaktická škola 2: Núdzové pristátie – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

GALAKTICKÁ ŠKOLA

NAJVTIPNEJŠIA KNIHA VO VESMÍRE

GALAKTICKÁ ŠKOLA

NAJVTIPNEJŠIA KNIHA VO VESMÍRE

**John Martin
Scott Seegert**

NÚDZOVÉ PRISTÁTIE

FRAGMENT

Copyright © 2018 by John Martin and Scott Seegert
Slovenské vydanie © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2019
Translation © Katarína Lalíková, 2019
Cover photos © Jurik Peter; fractal-an; HelenField / Shutterstock.com
ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-0905-7
ISBN e-knihy 978-80-566-0953-8 (1. zverejnenie, 2019)

*Venujeme Margie a Mary, ktoré majú dostatok
nadhľadu aj pochybnú dávku súdnosti, keďže
väčšinu svojho života strávili s dvoma večne
dvanásťročnými chlapcami.*

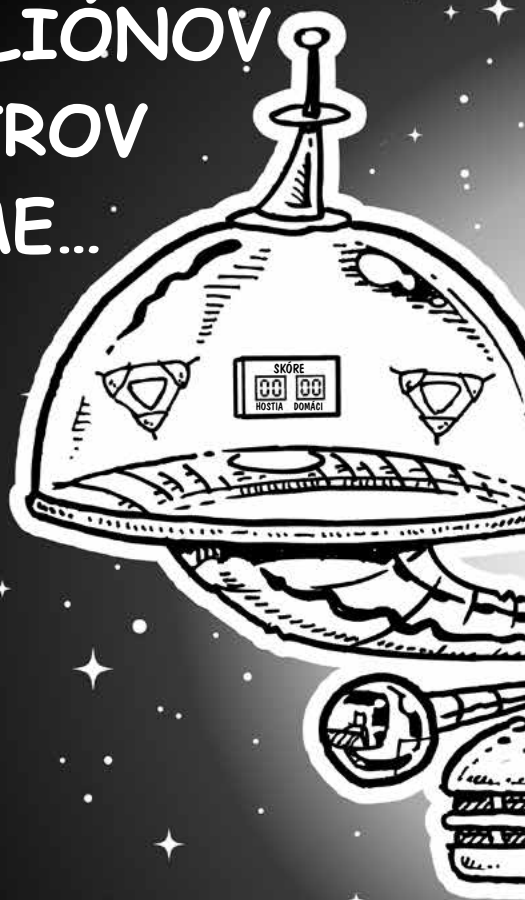
GALAKTICKÁ ŠKOLA

**NÚDZOVĚ
PRISTÁTIE**

A white planet with a ring system is centered on a grey background filled with small white dots representing stars. The planet is tilted, and the rings are also tilted. The text "1. DENŮ" is written in a bold, black, sans-serif font across the center of the planet.

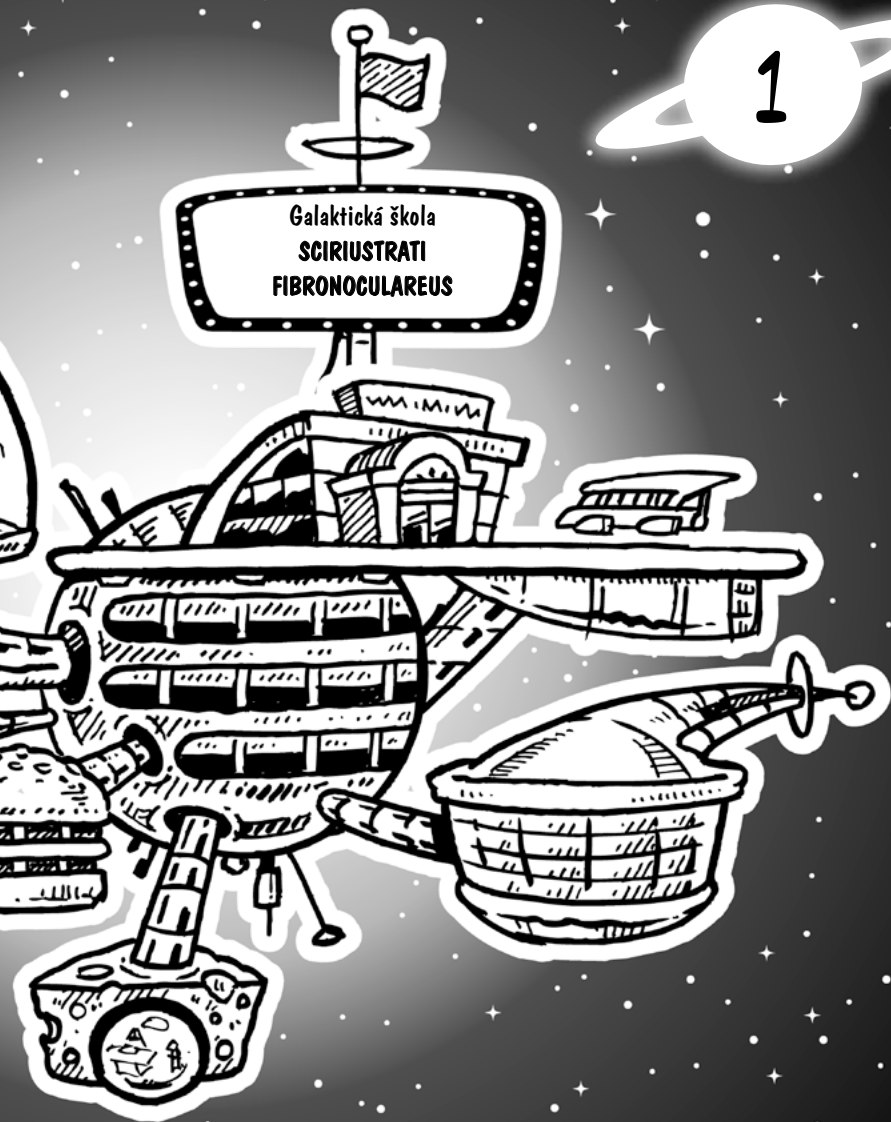
1. DENŮ

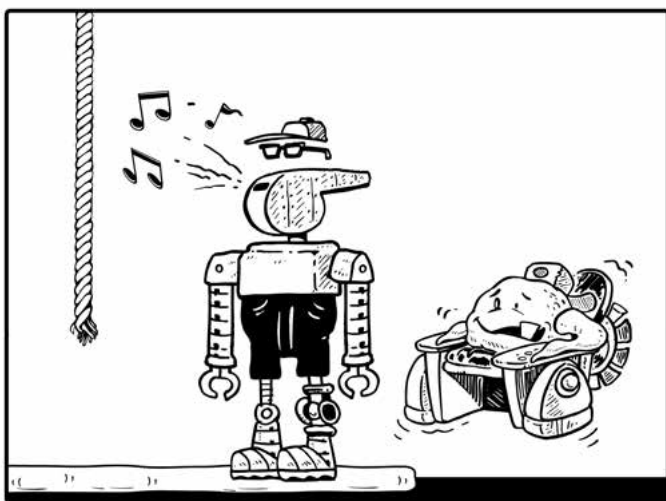
530 KVADRILIÓNOV
KILOMETROV
OD ZEME...

1

Galaktická škola
SCIRIISTRATI
FIBRONOCULAREUS

„Fajn, teraz sa všetci utište a počúvajte. Pamätáte sa, ako som včera povedal, že zajtra sa budeme šplhať? A že za celý ten čas, čo učím telocvik, sa nikomu nepodarilo dosiahnuť až na samý vrch? Takže zajtra je *dnes* a to, na čom sa budeme šplhať, je toto lano.“

Samozrejme, pán učiteľ Vik, veľmi dobre si pamätám včerajšok. Rovnako ako môj kamoš Rand-al.

Včera dostal nápad, ako z toho urobiť veľkú udalosť, po ktorej sa navždy všetkým zapíšem do pamäti ako Kelvin Klosmo – chlapec, ktorý vyliezol až hore.

„Dúfam, že ste si všetci vzali k srdcu moju radu a pred spaním ste spravili o niekoľko kľukov viac, pretože pri šplhaní na tohto krásavca budete potrebovať všetky sily do poslednej kvapky. Hojdá sa, klže sa a meria viac ako desať metrov.“

Chápete, mysleli sme si, že pokiaľ sa preslávim niečím naozaj hustým, všetci zabudnú na to, ako som sa snažil predstierať supergenialitu, keď som prišiel do tejto školy na opačnom konci Galaxie. A možno mi potom prestanú hovoriť Génus. Veď viete, ironicky. Ako keď nejakého drobca prezývajú Kolohnát. Alebo plaché dieťa Suverén. Aspoň taká je teória. Ten posmech je čoraz neznesiteľnejší.

„Dám vám zopár tipov. Nechcem sa chvastať, ale v osemdesiatom siedmom som bol šampiónom okresu

**Delfner v šplhu na lane, a tak viem,
o čom hovorím.“**

Spýtal som sa Rand-ala, prečo si myslí, že to dokážem, keď sa nikto iný nevyšplhal až hore. Nie som žiadny športovec. Mám čo robiť, aby som s plným batohom nastúpil ráno do raketobusu.

Odpovedal, že si nemám robiť starosti, on sa vraj o všetko postará.

„Dobre – nejaké otázky?“

„Áno. Smiem si nechať končatiny
pripojené k telu?“

„Samozrejme... ak si to chceš uľahčiť.
Tak, kto pôjde prvý?“

Danny Mušiak. Ten je známy svojimi lepkavými prstami.

A nemyslím tým takými lepkavými, keď mu na nich zostane trochu želé z obeda.

Myslím tým také lepkavé, ako keby sa polial kanistrom lepidla a potom ešte spadol do suda s dehtom.

Raz som si s ním chcel hádzať loptu. Vedel ju síce skvele chytiť, ale nedokázal ju hodiť naspäť. A bez ohľadu na to, koľkokrát povie: „Ruku na to, kamarát,“ v žiadnom prípade Dannymu nepodajte ruku – to mi verte. On by nemal mať najmenšie problémy vyliezť po lane, nech je akékoľvek klzké.

Danny sa vyšplhá k značke dva a pol metra a zošuchne sa dole. Trvá desať minút, kým ho odlepíme od žinenky.

Ako ďalšia dobrovoľníčka sa prihlási Drahuša. Je najlepšia športovkyňa, akú poznám. Ak to niekto zvládne, tak jedine ona. Keď o tom uvažujem, mal som ju požiadať, aby si na šplh vzala masku Kelvina.

Drahuša sa dostane k značke tri a pol metra, ale ďalej to nejde. Z čoho je to lano? Z vazelíny?

Štuchnem do Rand-ala. „Tvoj nápad fakt nemá chybu. Budem mať šťastie, ak sa mi vôbec podarí zdvihnúť nohy zo zeme.“

Rand-al mi niečo podá.

„Čo je to?“

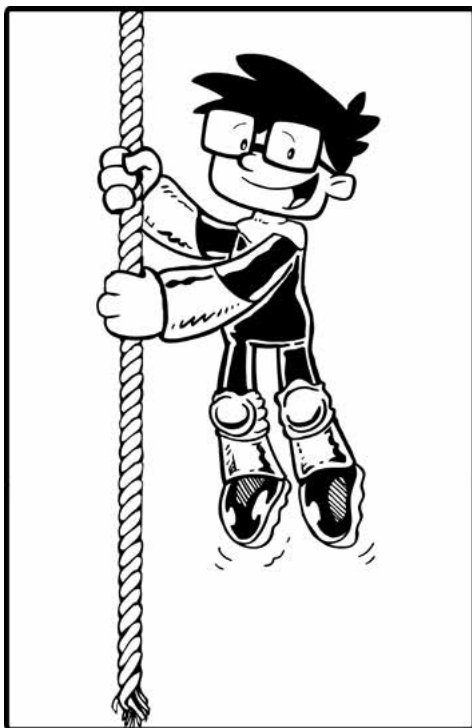
„Antigravitačné disky. Mamina ich používa pri prestavovaní nábytku v našom bývavstore. Strč si ich do tenisiek. Keď prídeš na rad, ťukni nohami o seba a disky sa zapnú.

V podstate po tom lane priam vyletiš!“

Viete čo? Rand-al možno naozaj na niečo prišiel.

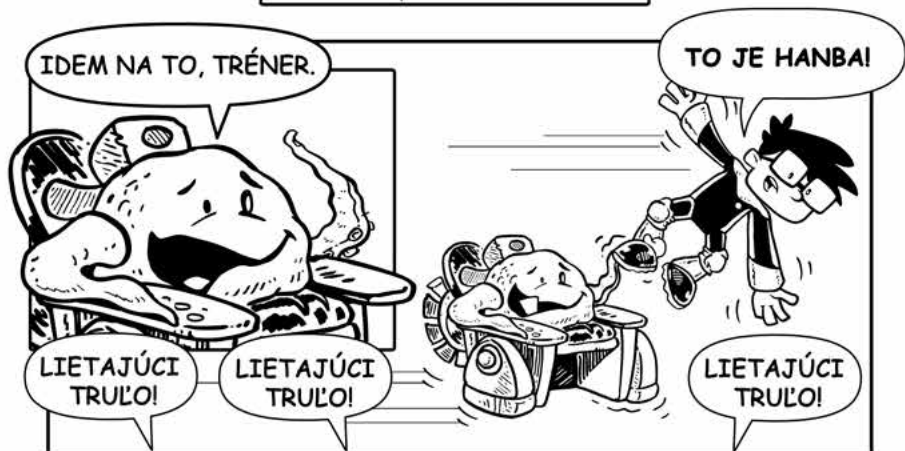
Strčím si disky do tenisiek a prihlásim sa ako ďalší. Napľujem si do dlaní a chvíľu si ich súcham o seba – pre lepšiu umelecký dojem –, potom sa chytím lana a nohami fuknem o seba. Zrazu mám pocit, že nič nevážim. Začnem sa šplhať.

Fíha! Azda to naozaj vyjde!

To je lepšie! Zbohom, Génus! Vitaj, Šplhač Kelv.

Brr. Lietajúci trušo? To naozaj?

„Tak to ti pekne ďakujem,
Rand-al.“

„Uznaj, že je to lepšie ako Génus.“

„Fakt, Rand-al? Naozaj je to lepšie?
To je ako povedať, že nakopnutý prst
je lepší ako dva nakopnuté prsty.
Možno je to trochu lepšie, ale aj tak
to bolí. Veľmi.“

„Aha, pozrite sa, ľudia! To je
Lietajúci trušo Génus!“

A *toto* bolí viac než päť nakopnutých prstov.

Neskôr v ten deň...

CHARNOOR
JE V PORADÍ PIATA PLANÉTA
SLNKA V SÚSTAVE DOBALLI. MÁ
DVANÁŠŤ MILIÁRD OBYVATEĽOV
A VYVÁŽA HLAVNE FLÚBINNÚ
RUDU A GRISMAKOVÉ
KRYŠTÁLY.

VÝBORNE,
KELVIN.
KELVIN?

KELVIN!

KTO?
ČO?
KEDY?!

Ach jaj! Zase som sa zasníval. V poslednom čase odpovedám správne iba v snoch.

„Kto? Vy, pán Klosmo. Čo? Máte povedať triede, koľko ich je. A kedy? Okamžite!“

Koľko je čoho? Páni, nenávidím galaktický zemepis. Zdá sa, že opäť nadišiel čas na odhad. Mal by som teraz tipovať vysoké alebo nízke číslo? Asi nízke.

„Ehm... tri?“

„Tri? Chápem to dobre, pán Klosmo, že podľa vás v celej galaxii Mliečna cesta existujú iba tri planéty? Len vaša slnečná sústava ich má osem. Deväť, ak počítate aj Pluto. Nechceli by ste to skúsiť ešte raz?“

Samozrejme, že nechcel. Problém je, že keď sa profesor Plutz takto opýta, znie to, akoby ste mali na výber, ale v skutočnosti nemáte. Aspoň už viem, aká bola otázka, aj keď netuším, ako znie odpoveď. Ktovie... možno budem mať šťastie. Takže – viem, že na našej vesmírnej stanici sú rodiny z viac než dvesto rôznych planét, čiže musí existovať minimálne toľko planét. Keď ešte nejaké prihodím, mal by som byť celkom blízko.

„Tristo?“

„V skutočnosti, pán Klosmo, v našej Galaxii existuje viac než sto *miliárd* planét.“

Hups...

To je Maťko. Netuším, prečo ma tak strašne neznáša, ale aspoň ma v poslednom čase nepchá do prilby – odvtedy, čo ho Chmúrka pred pár mesiacmi zakomponovala do gule zo školských lavíc. Ona totiž *neznáša*, keď sa niekto naváza do slabších.

A zase je tu tá prezývka. Génius. Ako som však vrazil, už ju nepoužívajú tak ako spočiatku, keď som sem dorazil a všetci si mysleli, že som *skutočný* génius. Prečo by si to nemali myslieť? Moji rodičia sú dvaja najlepšie vedci na celej planéte Zem. Je logické, že ich syn bude ešte múdrejší, no nie? Je prirodzené predpokladať, že bude to, čomu s obľubou hovorím mega super génius. Ja som to rozhodne nemal v úmysle nikomu vyhovárať, najmä keď som vďaka tomu bol v škole hneď obľúbený. Chcem povedať, že to ľudia priam *očakávali*.

Ibaže múdrosť sa nedá predstierať donekonečna. Teraz je počiatkové okúzlenie fuč a moja povest' závatne klesla. Vlastne musela priam núdzovo pristáť. Všetci vedia, že som skrz-naskrz priemerný a po mojej poslednej odpovedi si nemyslia už ani to. Preto ma volajú Génus, lenže myslia to ironicky. Ale nevzdávam sa. Môj mozog raz určite naskočí a prejaví sa v plnej sile. No... takmer určite. Vlastne skôr ako o nádeji by som mal hovoriť o zúfalom prianí. Možno si ešte dokážem zachovať svoju tvár...

„Ehm, ja som predpokladal, že ste mysleli, koľko je obývaných planét, pán profesor.“

„Keby som myslel, koľko je obývaných planét, pán Klosmo, zistili by ste to podľa toho, že by som do svojej otázky zahrnul slovo obývaných.“

„V tom prípade by som chcel zmeniť svoju odpoveď na sto miliárd.“

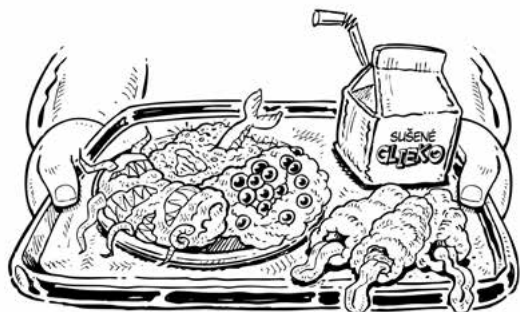

„A ja by som si chcel ísť odpočinúť na kremíkové pláže Šnurloru, pán Klosmo. Ale ani to sa nestane. Odporúčam vám, aby ste trávili kratší čas snením a dlhší čas štúdiom, pokiaľ si želáte postúpiť do ďalšieho ročníka. Nie ste žiadny génius, viete?“

Hm, to bolo zábavné. Z ničoho nebudete mať takú chuť do jedla, ako keď sa hneď ráno strápnite na dvoch hodinách. A zdá sa, že dnes budem potrebovať naozaj veľký apetít, aby som sa na obede popasoval s dnešnou „špecialitou“.

Možno to však prehánam. Predovšetkým s hodinou profesora Plutza. Keďže bola posledná pred obedom, veľa detí už zrejme vyplo, ako sa to robí na konci vyučovania. Mám celkom slušnú šancu, že nik okrem Matka nedával pozor na to, čo sa deje.

„Ako to, že o tom vieš, Drahuša?
Veď si tam ani nebola. A ty tiež nie,
Rand-al.“

„Povedal mi to Žiabrik.“

„Ja som o tom počul od Drahuše.“

„A ja som sa to dozvedel
od kuchárook.“

„Od kuchárook? Počkaj, Šplacht,
veď ty si tam *bol*.“

„Hej, bol, ale už som sa vypol, ako to
normálne robievam. Bola to posledná
hodina pred obedom.“

Takže teraz o mojich intelektových schopnostiach vedia aj v kuchyni. A nikto sa nehanbí hovoriť o nich ďalším ľuďom. Keď ste slávny génius, pravdepodobne sa o vás rozkríkne i to, že nie

ste *žiadny* génius. Aspoň už nie som pod takým tlakom. Predstierať, že ste génius, vyžaduje kopu úsilia. Nebyť géniom je celkom jednoduché. V mojom prípade až príliš.

„Počuj, byť negeniálnym géniom je už trochu obohrané, nie?“

„Ved' vieš, Kelvin, všetci sme ti vraveli, že u nás je tvoje tajomstvo v bezpečí.

Sám si sa rozhodol, že o tom povieš celej škole. Ľudia nie sú radi, keď si z nich niekto vystrelí.“

„Ja viem. Ale nemohol som to predstierať donekonečna. Ten tlak ma doháňal do šialenstva.

A prisahám, že mi začali rednúť vlasy. Lenže rovnako nemôžem zostať truľom po celý zvyšok života.“

„Preto musíš vykonať nejakú veľkú vec, ako sme sa o tom nedávno rozprávali. Niečo úžasné, kvôli čomu si ťa všetci navždy zapamätajú.“

„Presne. Ako keď Rand-al spadol do odpadovej šachty.“

„No tak, Žiabrik! Zakopol som! Aj tak si to už nikto nepamätá!“

„Keď už hovoríme o nejakej veľkej veci, ako to šlo na hodine telocviku? Rand-al vrel, že má spoľahlivý plán.“

„Ukázalo sa, že žiadny plán, ktorý zahrňa Rand-ala, nie je spoľahlivý.“

„Úplná pravda. Pozdravte všetci Lietajúceho truľa.“

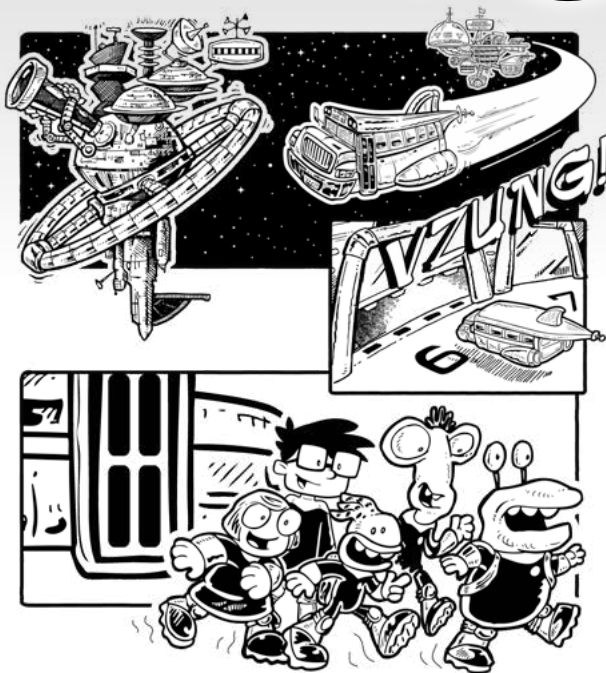
„Lietajúci truľa... Zábavné!“

„Vvvvvvt. Píííp.“

Dnešok bol nepochybne katastrofálny. Ale naozaj si myslím, že moji kamaráti majú pravdu. Musím sa presláviť niečím superúžasným a totálne hustým! Niečím, čo ešte nikdy nikto nevidel alebo neurobil. Iba dúfam, že k tomu nebude patriť zápach ako v Rand-alovom prípade. A všetko to pokrikovanie: „Génius!“ bude minulosťou. Pri najmenšom dovtedy, kým mi nenaskočí skutočná genialita. A tá naskočí. Niekedy. Určite?

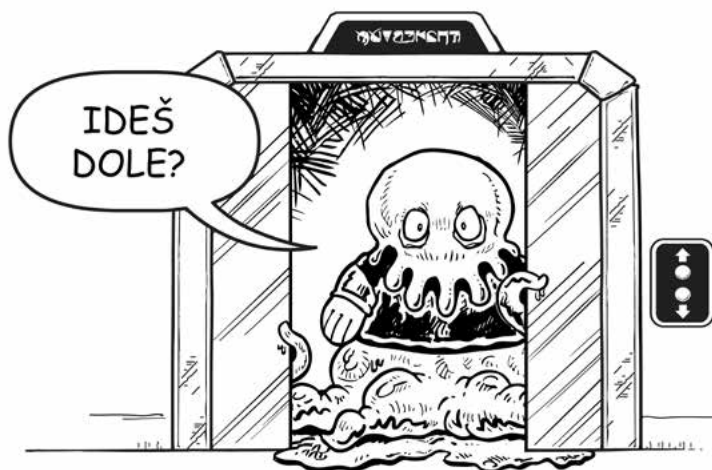

Konečne! Vyučovanie nikdy neubieha dosť rýchlo, ale v dňoch, keď sa strápnite, sa priam vlečie. Nemôžem sa dočkať, kedy sa vrátim domov

a chvíľku sa pohrám so Svetelným brokom. Ocko však chcel, aby som najprv skočil za ním do labáku a pomohol mu odnieť nejaké škatule do nášho bývastoru, tak sa vydám k výťahu.

Od tej blamáže s robotom ma do laboratória ešte nepustil. Čo je totálne nefér. Samozrejme, takmer sme umreli od zimy, nedostatku kyslíka a zásahov ručných laserov obrieho robota, ale zároveň sme zachránili *celý, celučičký vesmír!* Čo by bolo fakt ohromné... pokiaľ by nám to niekto uveril.

Dôjdem k výťahu a stlačím tlačidlo. V tejto časti vesmírnej stanice je stále plno, takže niekedy musíte nechať odísť tri alebo štyri plné kabínky, kým sa niekam zmestíte. Dúfam, že tentoraz to bude iné. Spomínate si, ako som vravel o tej hre so Svetelným brokom? Tak zabudnite na to – tá „špecialita“, ktorú som mal na obed, zrazu obracia moje myšlienky k toaletám. Výťah zastane a otvorí sa dvere. A je tu dobrá a zároveň zlá správa. Dobrá správa je, že sa v ňom vezie jediný pasažier. Zlá správa je...

Napadne mi päťdesiat tisíc vecí, ktoré by som robil radšej, ako nastúpiť do toho výtahu, ale „špecialita“ v mojich útrobach rozhodne za mňa.

„Ehm... áno,“ odpoviem a rýchlo prekročím dve chápadlá, aby som sa dostal na ako-tak suché miesto v zadnom rohu kabíny.

„Kam?“ opýta sa môj spolucestujúci.

„Podlažie L3.“

„L3? Tam sú laboratóriá. Si si istý, že tam máš čo robiť?“

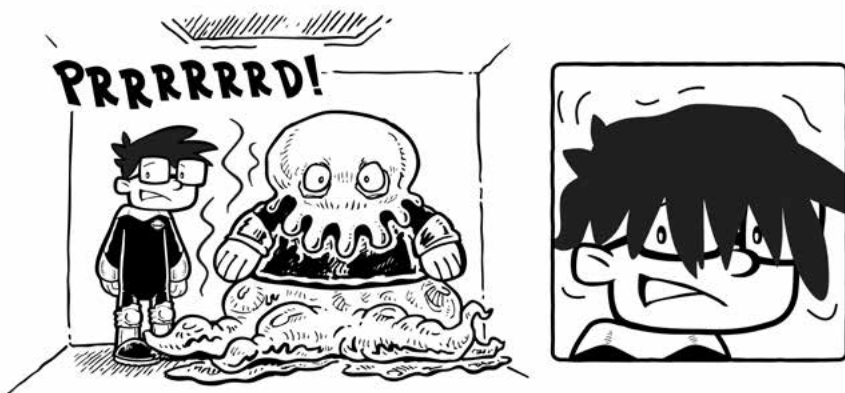
„Môj otec vedie oddelenie robotiky. Mám sa tam s ním po vyučovaní stretnúť.“ Tak už stlač ten gombík, dobre? Čo je s tým tvorom?

„Robotiky?“ zopakuje. „Vedel som, že si mi akýsi povedomý. Ty si syn profesora Klosma, pravda?“

„Hej, som Kelvin.“ Môj žalúdok začína vydávať veľmi znepokojivé zvuky. **STLAČ TEN GOMBÍK!**

„Ach áno. Kelvin Klosmo – chlapec génus. Alebo by som mal povedať *bývalý* chlapec génus?“

Ale no tak! Aj *tento* chlapík o tom vie? Chystám sa vyskočiť z výťahu, keď sa zrazu zdvihne jedno chápadlo a stlačí tlačidlo L3. Len čo sa ztvoria dvere...

Pri svätom záprdku, tento bol zatiaľ určite môj najhorší. Je to také trápne! A budem tu uväznený

ešte šesť poschodí! Moment, počkajte chvíľu! Čo ak sa preslávim práve týmto – čo ak sa toto stane tou vecou, ktorú si všetci navždy zapamätajú? Prdús. Rachotiaci chruňo. *Nie, nie, nie, nie, nie!*

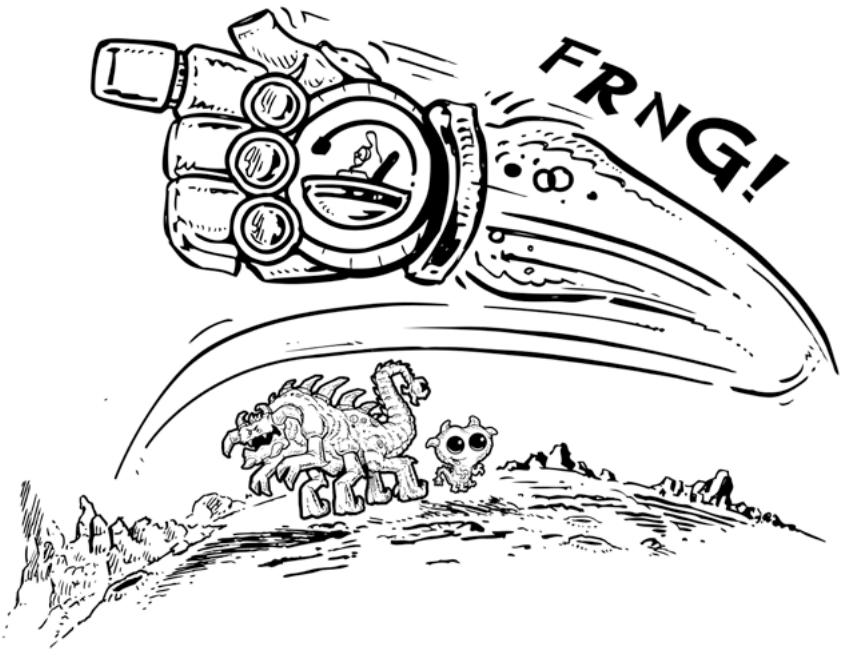
Bolo by to ako s Rand-alom, len tisíckrát horšie! Musím to ufať hneď v zárodku. Viem, mal by som mu povedať, že mi je zle, čo je svojím spôsobom pravda, a poprosiť ho, aby o tom nikomu nepovedal. Áno, to by mohlo zabrať. Žiadny dospelák by si nerobil posmech z chorého dieťaťa, no nie? Práve sa chcem ospravedlniť, keď...

Dvere sa otvoria a ja sa vytackám von na sladký, životodarný recyklovaný vzduch na chodbe. Len tak-tak som sa vyhol blamáži, ale iba na minútu, ak nenájdem záchody. *Rýchlo.*

Medzi ťm o niekoľko miliónov kilometrov
ďalej...

Je načase, aby som unikol z tohto absurdného asteroidu! Dva mesiace, ktoré som tu trčal a hral sa s tým kolosálnym imbecilom na čajové popoludnia, sú o šesťdesiat dní viac, než by som chcel. Našťastie sa mi podarilo ubziknúť, keď som si vďaka súčiastkam z pokazeného obrieho robota postavil túto skvelú rukoloď, ktorú budem volať moja... hmm...

Rukolod'.

Nie. To rozhodne nie je dosť dobré. Znie to ako niečo, s čím by prišiel môj arciprotivník Klosmo. Možno keby som pridal ešte nejaký prívlastok, znelo by to výhraznejšie. Áno! Teraz sa už niekam dostávam. Budem ju volať...

Brutálna rukolod'.

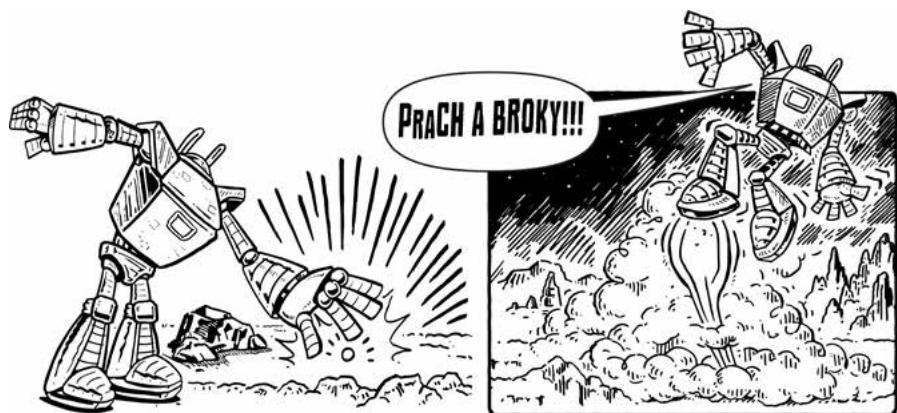
Lepšie, ale stále nič prevratné. Musí predsa existovať spôsob... Mám to! Pridám diabolský smiech a niekoľko výkričníkov a budem ju volať moja...

Brutálna rukolod'!!! BUAHAHAHA!!!

To je dobré! Znie to naozaj dokonale strašidelne. Oznámte niekomu, že sa uňho zastavíte so svojou Brutálnou rukolod'ou!!! BUAHAHAHA!!! a dotyčná osoba sa možno bude musieť ísť prezliecť.

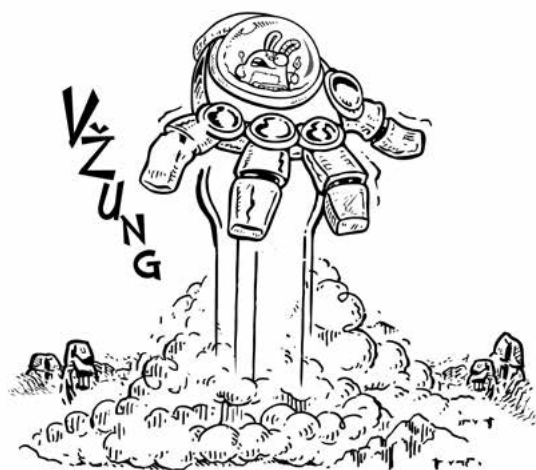
A teraz hor sa k prvému cieľu - planétke Zorton!
Tam si konečne vyzdvihnem všemocnú Zoruľu a pomocou

nej ovládnem vesmír! Iba pred dvoma mesiacmi som mal tú žiariacu guľu na dosah, ale potom moje plány prekazili ten Klosmov chlapec a jeho skapínajúci kamaráti.

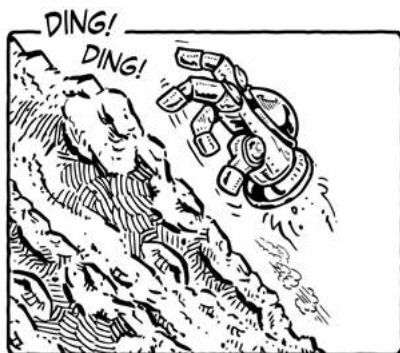

Tu je tá planétka!

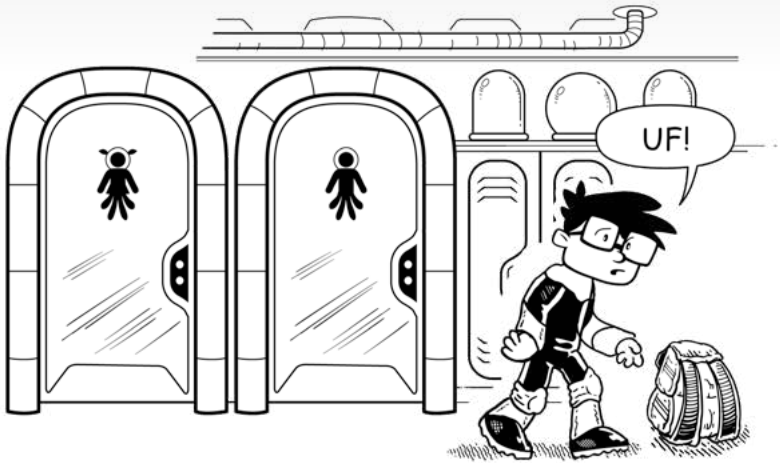

Zorula by mala byť hned' za týmto hrebeňom. Doslava cítim, ako mi jej sila koluje v žilách... é... v bavlenej vypchávke. Tak sa na to pozrime... Čo by som mal dobyť najskôr? Vesmírnu stanicu? Alebo azda Zem? Možno celú slnečnú sústavu! Je tu toľko ukrutných možností!

Čo to má znamenať?! Zmizla! Prach a broky, PRACH A BROKY, PRACH A BROKY!! V tom musí mať prsty jedine Klosmo! Pamätám si, že ten žeriav som videl v jeho laboratóriu. Ten ničomný akoževedec určite našiel spôsob, ako vyzdvihnúť Zoruľu tak, aby sa pritom nepremenil na sliz. Alebo sa pri jej vyzdvihovaní možno aj premenil na sliz... Ha, asi nebudem mať také šťastie. Určite si ju už zobral na tú otrasnú vesmírnu stanicu. Čert to ber! Dúfal som, že na tú mizernú hromadu kovu už nikdy nevkročím.

V poslednej chvíli! Vezmem si svoj batoh a zamierim cez chodbu k laboratóriu rodičov. Ocko na mňa čaká pri dverách.